

РЕШЕНИЕ

№ 7599

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 06.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1822** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл. 203 - 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по искова молба от С. К. К. от [населено място], против Висш съдебен съвет, с която се претендира присъждането на обезщетение за имуществени вреди, както следва :

- Неполучено трудовото възнаграждение за период от 10 месеца, формирано както следва - период на оставане без работа от 01.11.2016 г. до 26.02.2018 г. - 16 месеца, получено обезщетение за период от 6 месеца - с банков превод на 24.04.2019г., размер на претенцията - брутно трудово възнаграждение за период от 10 месеца, съответно равняващо се на сумата 4256,00 лева x 10 месеца — 42560,00 лева, ведно със законната лихва върху всяка заплата до окончателното изплащане на сумата.

- Неполучена разлика между брутният размер на трудовото възнаграждение за длъжността „Административен ръководител на Специализирана прокуратура“ и брутният размер на трудовото възнаграждение за длъжността „прокурор в Специализирана прокуратура“, която е в приблизителен размер на по около 800,00 лева месечно, за периода от 25.09.2015 г. до 14.07.2016 г. - сумата от 8 000 лева /за период от десет месеца/, ведно със законната лихва върху всяка разлика в сумата считано от датата на падежа до окончателното изплащане на сумата.

- Удържана сума от 407.40 лв., представляваща 15 % от основното трудово възнаграждение за месец октомври 2016 г., ведно със законната лихва върху сумата

считано от датата на падежа до окончателното изплащане на сумата.

- Обезщетение за неползван годишен отпуск за 2017 г. за 44 дни, в размер на 6 728,00 лева.

С исковата молба се претендира присъждането е на сумата в размер на 99 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени страдания във връзка с дисциплинарните преследвания, приключили с решения за отмяна на всички актове, за периода от образуването на тези производства през 2014 г. до окончателното изплащане на сумата.

По реда на чл.214, ал.1 от ГПК, с протоколно определение от 06.10.2021г. е допуснато изменение на исковата молба относно нейния размер, както следва :

- Вместо неполучено трудовото възнаграждение за период от 10 месеца, равняващо се на сумата от 42 560 лева, ведно със законната лихва върху всяка заплата до окончателното изплащане на сумата ДА СЕ СЧИТА предявен за сумата от 28 657 лева, със законна лихва в общ размер на 8 016.66 лева;

- Вместо неполучена разлика между brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „Административен ръководител на Специализирана прокуратура“ и brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „прокурор в Специализирана прокуратура“ за сумата от 8 000 лева, ведно със законната лихва върху всяка разлика в сумата считано от датата на падежа до окончателното изплащане ДА СЕ СЧИТА предявен за сумата от 4 290.27 лева, ведно със законната лихва за забава на плащането на горепосочената разлика до 17.02.2020 г. в общ размер на 928.58 лева и

Вместо обезщетение за неползван годишен отпуск за 2017 г. за 44 дни, в размер на 6 728.00 лева ДА СЕ СЧИТА предявен за сумата от 7911.45 лева, ведно със законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата

Претендират се разноси за оказана безплатна адвокатска защита.

Препис от исковата молба, както и допълнително направените уточнения е връчен на ответника, който в законоустановения срок е депозирал отговор, с който искът се оспорва като неоснователен и недоказан. Претендират се разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

Съдът, след като се запозна с исковата молба, становището на ответника и СГП, както и събраните гласни и писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

От 1992, до настоящия момент ищецът работи като прокурор в Прокуратурата на Република България. На 30.06.2011г. е избран за административен ръководител на новообразуваната Специализирана прокуратура. На 13.10.2013г. ищецът е участвал в предаването „На светло“, излъчено по Нова телевизия с водещ Л. К., където и направил коментари, един от които касае нарушения, свързани с обявен и проведен от В. конкурс да административен ръководител на Апелативна специализирана прокуратура. Вследствие на участието му, с писмо № 11-00-007/08.04.2014г. 11 членове на В. внасят предложение за образуване на дисциплинарно производство, тъй като са приели, че с направените изказвания прокурор С. К. е накърнил престижа на съдебната власт и са образувани следните такива :

Дисциплинарно дело № 15/2014 г. по описа на В..

С решение по допълнителна точка 13 от протокол № 16 от заседанието на В., проведено на 10.04.2014 г., на основание чл. 316, ал. 2 от ЗСВ, е образувано

дисциплинарно производство за налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. административен ръководител на Специализирана прокуратура (т. 13.1.). На основание чл. 316, ал. 3 от ЗСВ е избран чрез жребий дисциплинарен състав: М. И., Е. А., Я. Т. (т. 13.2.). Решението е прието във връзка с предложение от Я. Т., Д. У., Г. Г., Д. К., Р. Б., М. К., М. И., С. П., К. Н., В. П., М. К. – членове на В. за образуване на дисциплинарно производство и налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. - административен ръководител на Специализирана прокуратура.

С решение по т. 2.3. от протокол № 18 от заседанието на Прокурорската колегия на В. /ПК на В./, проведено на 26.10.2016 г. на С. К. К. - прокурор в Специализираната прокуратура [населено място], е наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“, за нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 4 от ЗСВ.

С решение № 12387/17.10.2017 г. по адм.д. № 12818/2016 г., Върховният административен съд /ВАС/ - Шесто отделение отменя решение по т. 2.3 от протокол № 18 от заседание ПК на В., проведено на 26.10.2016 г., с което „НАЛАГА, на основание чл. 308, ал. 1, т. 6 от ЗСВ, на С. К. К. - прокурор в Специализирана прокуратура [населено място] дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“, за нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 4 от ЗСВ.

С решение № 1746/08.02.2018 г. по адм.д. № 13772/2017 г., ВАС - Петчленен състав - II колегия оставя в сила Решение № 12387/17.10.2017 г. по адм. дело № 12818/2016 г. на ВАС - Шесто отделение

Дисциплинарно дело № 21/2014 г. по описа на В.

С решение по т. 51 от протокол № 20 от заседанието на В., проведено на 15.05.2014 г., на основание чл.316, ал.2 от ЗСВ е образувано дисциплинарно производство за налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура (т. 51.1.). На основание чл. 316, ал. 3 от ЗСВ е избран чрез жребий дисциплинарен състав: Н. С., Ю. К., Р. Г.. Решението е прието във връзка с предложение от С. Ц. - Главен прокурор на Република България за налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура.

С решение по т. 4 от протокол № 48 от заседанието на В., проведено на 24.09.2015г., на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура е наложено дисциплинарно наказание по чл. 308, ал.1, т. 5 от ЗСВ „освобождаване от длъжност - административен ръководител на Специализираната прокуратура“.

С решение № 1780/17.02.2016 г. по адм.д. № 11708/2015 г., ВАС - Шесто отделение отменя решение по т. 4 от протокол № 48 от заседанието на В., проведено на 24.09.2015 г., с което на С. К. К., административен ръководител на Специализирана прокуратура е наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.5 ЗСВ - освобождаване от длъжност „административен ръководител на Специализираната прокуратура“ и връща преписката на В. за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите към настоящето решение

С решение № 1101/25.01.2018 г. по адм.д.№ 4318/2016 г., ВАС - Петчленен състав - II колегия оставя в сила Решение № 1780 от 17.02.2016 г. по адм. дело № 11708/2015 г. на Върховния административен съд - шесто отделение, в частта, с която е отменено решение по т.4 от протокол № 48 от 24.09.2015 г. на В. за налагане на С. К. К.- административен ръководител на Специализирана прокуратура на дисциплинарно наказание по чл.308, ал. 1, т. 5 от ЗСВ „освобождаване от длъжност административен ръководител на Специализираната прокуратура“ и отменя същото решение в частта за

върщане на преписката на В. за ново произнасяне. С посоченият съдебен акт ВАС - Петчленен състав оставя без разглеждане касационната жалба на С. К. К. Коего в останалата ѝ част и прекратява производството по адм. дело № 4318/2016 г. по описа на ВАС - шесто отделение, в тази част.

Дисциплинарно дело № 17/2015 г. по описа на В..

С решение по т. 34 от протокол № 29 от заседанието на В., проведено на 28.05.2015 г., на основание чл.316, ал.2 от ЗСВ е образувано дисциплинарно производство за налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура (т. 34.1.). На основание чл.316, ал.3 от ЗСВ, е избран чрез жребий дисциплинарен състав: К. Н., Р. Б., Г. Г.. Решението е прието във връзка с предложение от С. Ц. - Главен прокурор на Република България, за налагане на дисциплинарно наказание на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура.

С решение по т. 2 от протокол № 15 от заседанието на ПК на В., проведено на 05.10.2016 г. е отхвърлено предложението на дисциплинарния състав по д.д. № 17/2015 г. за налагане на С. К. К. - прокурор в Специализираната прокуратура, наказание по чл. 308, ал. 1, т. 5 от ЗСВ - „освобождаване от длъжност административен ръководител” на Специализирана прокуратура, за извършеното от него по чл. 307, ал. 4, т. 2 от ЗСВ нарушение. Със същото решение на С. К. К. - прокурор в Специализираната прокуратура е наложено дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 2 от ЗСВ - „намаляване на основното трудово възнаграждение с 15 на сто за срок от една година”.

С решение № 13149/01.11.2017 г. по адм.д. № 11940/2016 г. ВАС - Шесто отделение отменя решението на ПК на В., прието по т. 2 от протокол № 15/05.10.2016 г., с което на С. К. К. – прокурор в Специализирана прокуратура, е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 15 на сто за срок от една година”.

С решение № 8106/15.06.2018 г. по адм.д. № 465/2018 г., ВАС - Петчленен състав - II колегия оставя без разглеждане касационната жалба на С. К. К. К. против Решение №13149 от 01.11.2017г. , постановено по адм.дело №11940/2016г. по описа на ВАС - Шесто отделение и прекратява съдебното производство в тази част. С посочения съдебен акт ВАС - Петчленен състав оставя в сила Решение №13149 от 01.11.2017г., постановено по адм.дело №11940/2016г. по описа на ВАС - Шесто отделение.

Във връзка с доказване на претърпiani материални вреди, съдът е допуснал изготвянето на съдебно-икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че размерът на обезщетението за неполучено брутно трудово възнаграждение на ищеца за периода през който е бил без работа – 26.10.2016г. до 26.02.2018г. е в размер на 31842,11лв. като след приспадане на дължимия данък по ЗДДФФЛ в размер на 3184,11, сумата е 28657,00лв, ведно със законната лихва до датата на предявяване на исковата молба в размер на 8016,66лв. Установява се, че на С. К. е изплатено обезщетение в размер на 6 брутни заплати в общ размер на 19400лв., съответно за периода от м.11.2016г. до м.04.2017г. Според вещото лице при 21 работни дни за м.09.2015г. на ищеца е начислено Б. за 20 дни в размер на 3649,34лв. и 182,47лв. за 1 ден платен годишен отпуск или общо 3831,81лв. за заеманата длъжност "Административен ръководител на Специализирана прокуратура“. Брутното трудово възнаграждение , което ищецът би получавал на длъжност „Административен ръководител на СП“ за периода 01.10.2015г. до 31.10.2015г. е 3831,80лв., а за периода

01.11.2015г. до 14.07.2016г. е 4291лв. Въз основа на това експертът е приел, че разликата между brutното трудово възнаграждение, което К. би получил на длъжност „Административен ръководител на СП“ за периода 01.10.2015г. до 14.07.2016г. и „Прокурор в СП“ за същия период е 4290,27лв., ведно със законната лихва върху тази сума до датата на предявяване на исковата молба в размер на 928,58лв.

Наред с основното заключение е изготвено и допълнително такова, от което се установява, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, основното месечно възнаграждение на С. К., определено с Акт за изменение № РД-08-03-138/19.10.2016г. на Акт за заемане на длъжност № ЛД-393/28.04.1992г. е намалено от 2716лв. и Б. 3802лв., на 2309лв., съответно Б. в размер на 3232,60лв. при месечно трудово възнаграждение от 3232.60лв., годишният размер на възнаграждението е 38791,20л. при 248 работни дни за 2017г. и среднодневния размер на обезщетението за неползван платен годишен отпуск за същата година е 156,42лв. или размерът на обезщетението за 43 дни неползван платен годишен отпуск е в размер на 6725,89лв. В същото време при месечно трудово възнаграждение от 3803лв., размерът на обезщетението за неползван платен годишен отпуск за 2017г. за 43 дни е в размер на 7911,45лв.

В хода на събиране на доказателства е допусната и изготвена комплексна съдебнопсихологична и психиатрична експертиза, от заключението на която се установи, че при ищеца не са налице данни за душевна болест в тесен смисъл на думата, както и симптоми на емоционален стрес преди образуването и воденето на дисциплинарни производства. Вещите лица взели предвид изначално съобщените от ищеца соматични оплаквания и оплаквания от безсъние, напрежение, висока тревожност, отчаяние, ограничаване на социалните контакти, които според експертите са довели до Реакция на дезадаптация. Продължилото въздействие на стресогенни фактори са довели до развитие на смесено тревожнодепресивно разстройство, което се проявява с наличие на невротични и депресивни симптоми. Нарушена е комуникацията и контактите с околните и е променен цялостно начина му на живот. Освен това те приемат, че актуалното състояние на ищеца е свързано с психотравма, която и към настоящия момент не е отшумяла и се актуализира при водените производства и изследвания свързани с тях. Изразява със санзитивност да степен параноидност, но не покрива критериите за ендогенен процес. В заключение вещите лица приемат, че актуалните преживявания са в пряка връзка с продължителното стресогенно въздействие на факторите върху личността на С. К..

Съдът кредитира заключенията по двете експертизи като намира същите за компетентно и безпристрастно изготвени, отговарящи правдиво на поставените въпроси.

В хода на съдебното производство е допуснато събирането на гласни доказателства като са изслушани трима свидетели – А. С. К. и Д. Х. А. /роднини на К./, както и С. К. С., с когото ищецът поддържа приятелски взаимоотношения, които го описват като добър и жизнерадостен човек. Твърдят, че през 2013г. К. е участвал в предаване по Нова телевизия, вследствие на което според тях е довело до образуването дисциплинарни производства спрямо него. Тримата свидетелстват, че по време на образуването производство, респ. до тяхното приключване, С. К. бил подложен на изключително силен стрес, който се отразил неблагоприятно върху него. Твърдят, че е настъпила промяна в емоционалното му състояние, което се изразява в избягване на контакти с близки и приятели, раздразнителност, което състояние не било характерно

за него преди започването на дисциплинарните производства. Негативно отражение в емоционален план е довел това, че част то колегите му са се отдръпнали от него, дори са спрели да го поздравяват. Според тях С. К. особено тежко е изживял освобождаването му от длъжност, с което на практика той е лишен от доходи, с които да издържа себе си и близките си. Тази несигурност довела до решението му да продаде единственото си жилище, находящо се в [населено място], с цел подsigуряване на финансови средства.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи :

Исковата молба е процесуално ДОПУСТИМА, а разгледана по същество ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

По първата изискуема предпоставка.

По делото безспорно се установи, а това не се спори и между страните, че с три отделни административни акта, постановени по три производства, на ищеца да наложени описаните по-горе дисциплинарни наказания. Също не се спори, че така наложените наказания са отменени по съдебен ред, което по безспорен начин води до извода за наличие на незаконосъобразни административни актове.

По втората предпоставка – наличие на претъпени вреди.

Както се спомена по-горе, с исковата молба се претендират имуществени и неимуществени вреди, които са частично основателни.

I. По претендираните имуществените вреди:

Между страните не се спори, че за периода 2014г.-202015г. спрямо ищеца са образувани три дисциплинарни производство, в резултат на които са му

наложени три дисциплинарни наказания, както следва

- „освобождение от длъжност“ по д.д. № 15/2014г., по което безспорно се установи, че за периода от 01.11.2016г. до 26.02.2018г. или общо 16 месеца, ищецът е бил отстранен от длъжност, респ. не е получавал трудово възнаграждение.

- „освобождение от длъжност – административен ръководител на Специализирана прокуратура“, наложено по д.д.№ 21/2014г. и

- „намаление на основното трудово възнаграждение с 15 на сто за срок от една година, наложено по д.д.№ 17/2015г.

За изясняване на размера на претендираното обезщетение е назначена и изготвена съдебно-счетоводна експертиза, приета от съда и неоспорена от страните, която безспорно доказва сумите посочени с исковата молба, но тяхната дължимост не се обосновава от приложимите материалноправните разпоредби. От заключението обаче се доказва, че на ищеца е начислено обезщетение в размер на 6 брутни работни заплати с общ размер 19400лв., съответно за периода м.11.2016-м.04.2017г.

Въпреки установените от вещото лице суми и изразеното становище на процесуалния представител на ищеца, което настоящият състав намира за житейски и логически издържано, съдът е възпрепятстван да ги присъди, предвид забрана, императивно предвидена с разпоредбата на чл.8 от ЗОДОВ, с която законодателят е изключил възможността за търсене на обезщетение по реда на този закон ако е предвиден друг такъв, насочен към репарирание на настъпили за конкретното лице в резултат на дейността на администрацията вреди. Този ред изрично е предвиден с разпоредбата на чл.226 от ЗСВ, съгласно която незаконно освободен от длъжност съдия, прокурор или следовател при възстановяване има право на обезщетение в размер на брунтното му възнаграждение за времето, през което не е заемал длъжността, но за не повече от 6 месеца. Целта на предвиденото в тази разпоредба обезщетение е възмездяване на щетите, понесени от лицето от оставането му без доходи вследствие незаконното освобождение от длъжност, за период, обичайно необходим за устройването му на друга работа, с оглед което в закона е определен, както начина на определяне на размера на обезщетението – въз основа на брунтното трудово възнаграждение, така и срока, за който се дължи обезщетение. Аналогична разпоредба е разписана и в Кодекса на труда – чл. 225, /приложим за неуредените в Раздел III, част от който е разпоредбата на чл. 226 ЗСВ, въпроси/, а в практиката си по чл. 225 КТ Върховният касационен съд трайно приема, че определеният в КТ режим на обезщетяване в отклонение от общите правила за неизпълнение на договорите, обуславя извод, че обезщетение над предвидения в тази разпоредба размер не се дължи, независимо дали след уволнението работникът/служителят е останал без работа за по-дълъг период, тъй като причинна връзка между вредите и увреждащото действие е налице само до определен отрязък от време, след който според ВКС е нормално служителят да започне да получава доходи по ново служебно или трудово правоотношение. В този смисъл е и трайно установената практика и на ВАС /*арг.от Решение № 760 от 17.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3991/2017 г., III о., докладчик съдията В. П.; Решение № 9731/25.06.2019г. на ВАС по адм. д.*

№ 763/2018 г., III о., докладчик съдията А. А. и др./.

На следващо място не се спори, че с решение по т. 2 от протокол № 15 от заседанието на ПК на В., проведено на 05.10.2016 на С. К. е наложено дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 2 от ЗСВ - „намаляване на основното трудово възнаграждение с 15 на сто за срок от една година”. Налице е отменен по установения съдебен ред, като незаконосъобразен, административен акт, издаден от В. в изпълнение на административната му дейност. Именно от него за ищеца е възникнала вреда, тъй като именно с този акт му е наложено дисциплинарното наказание. Следователно налице е претърпяна имуществена вреда, изразяваща се във финансов пасив, която вреда следва да се репарира ведно със законната лихва от дата на падежа - влизане в сила на решението с което е отменено наказанието */apг.от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 22.04.2005 г. ПО Т. ГР. Д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС /* до окончателното изплащане на . Обезщетението по тази точка следва да бъде определено в размер на 407.40лв., така както е предявено с исковата молба и неоспорена от ответника като размер, ведно със законната лихва считано от 15.06.2018г. /датата на влизане в сила на решението на ВАС/, до окончателното изплащане на сумата.

На трето място съдът намира иска за заплащане на обезщетение за неполучена разлика между brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „Административен ръководител на Специализирана прокуратура“ и brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „прокурор в Специализирана прокуратура“ за основателен и доказан. Безспорно се доказва, че с решение по т. 4 от протокол № 48 от заседанието на В., проведено на 24.09.2015г., на С. К. К. - административен ръководител на Специализираната прокуратура е наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.5 от ЗСВ „освобождаване от длъжност - административен ръководител на Специализираната прокуратура”. Аналогично на горното, касае се за административно производство, по което е издаден административен акт със самостоятелно действие и последици, отменен по съответния ред, който е в пряка и непосредствена причинна връзка с увредатау, следователно няма причина по него да не се дължи обезщетение. Същото следва да се определи в размер на 4 290.27 лева, ведно със законната лихва за забава от датата на отмяна на акта – 25.01.2018г. до 17.02.2020 г. в общ размер на 928.58 лева, която сума безспорно се доказва от назначената и изготвена СИЕ, приета от съда и неоспорена от страните.

Освен горните претенции, ищецът е предявил иск за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2017г. за 43 дни, в размер на 7911,45лв., който обаче следва да се отхвърли като неоснователен. Няма спор, че се касае за лице, което е работело като прокурор, освободен с акт на В., а по късно възстановен на работа, след като ВАС е отменил акта за освобождаване от длъжност като незаконосъобразен. Основните въпроси тук са дали освободеният от длъжност има право на платен годишен отпуск за периода от датата на освобождаването до датата на възстановяването на работа и има ли право на заместващо парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за този период. Съгласно досегашната съдебна практика в България обаче се приемаше, че в периода от време от датата на

прекръпяване на трудовото правоотношение до отмяната на уволнението с влязло в сила съдебно решение и възстановяването на незаконно уволнен работник на предишната работа, последният не е престира реално труд по трудовото правоотношение, поради което за този период от време за него не възниква право да ползва платен годишен отпуск, а в случай на последвало ново уволнение за този период от време работодателят не дължи на работника обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на основание член 224, алинея 1 от Кодекса на труда. С Решение на СЕС (първи състав) от 25 юни 2020 година (QH срещу Върховния касационен съд на Република България) по преюдициално запитване от Районен съд Хасково практиката по тези въпроси е променена в обратния смисъл. С това Решение на Съда на ЕС, задължително по силата на чл.633 от ГПК за всички съдилища и учреждения в Р България, когато работникът не е в състояние да изпълнява задълженията си по непредвидима и независеща от волята му причина, например поради болест, правото му на платен годишен отпуск не може да се обвързва със задължението действително да е работил. Всъщност точно както неработоспособността поради болест, лишаването на работника от възможност да работи заради уволнение, обявено впоследствие за незаконно, по принцип е непредвидимо и не зависи от волята на този работник. Затова работникът, който е уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право, има право на полагаемия се за този период платен годишен отпуск. Съдът посочва, че ако възстановеният на работа работник отново бъде уволнен или ако след възстановяването му на работа трудовото правоотношение бъде прекратено по каквато и да било друга причина, той има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от незаконното уволнение до възстановяването му на работа. В случая ищецът не е повторно освободен и правоотношението продължава да съществува, поради това за него, по силата на Решението на СЕС е възникнало единствено правото на платен годишен отпуск за този период, но не и на обезщетение.

II. По иска за присъждане на неимуществените вреди, съдът намира, че същият е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН.

На първо място съдът намира, че тази претенция следва да се раздели в два пункта. В първия се претендира обезщетение от незаконосъобразно наложените дисциплинарни наказания по образуванияте дисциплинарни производства, довели както до пораждаване на негативно отношение спрямо ищеца от страна на част от неговите колеги, така и до разпад на неговото семейство. Към втория пункт следва да се отнесат претърпени страдания и тревоги, дължащи се на публикации в медийното пространство, продължаващи според ищеца и до днес, в които той е определен като „скандалния прокурор“. В действителност публикуваното в медиите има неприемливо според съда съдържание, а и фактът че това е продължило и след отмяна на наложеното дисциплинарно наказание, неминуемо води до негативни емоционални преживявания за ищеца. Същото важи и за отрицателните емоции, породени от негативното отношение на част от колегите му, както и последвалата раздяла със семейния партньор. Въпреки това съдът приема, че макар и да са несъмнено установени, тези действия не

се явяват актове, действия или бездействия на ответника в настоящето производство, поради което не е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между тях и настъпилите вреди. В този ред на мисли последните се дължат на действия на трети лица, за които ответникът не може да носи отговорност, респ. вредата не подлежи на обезщетяване по реда на настоящето производство .

Действителните неимуществени вреди, претърпени от ищеца, се дължат на издадените административни актове на В., с които на ищецът са наложени описаните по-горе дисциплинарни наказания, впоследствие отменени от съда като незаконосъобразни и най-вече последвалото освобождаване от длъжност. Точно тук е налице пряка и непосредствена връзка между незаконосъобразния административен акт и тези вреди, изразяващи се в психически страдания от уронения му престиж, име и авторитет в обществото като прокурор и личност, довели го до нервен срив, притеснения, безпокойство, трудности и негативни емоционални преживявания, които не могат да бъдат пренебрегнати и омаловажени и следва да бъдат репарирани по справедливост, съгласно разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, във връзка с §1 от ЗР на ЗОДОВ. Исковата претенция в тази част се доказва от заключението на вещите лица по назначената и изготвена комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, както и от показанията на изслушаните свидетели – А. К., Д. А., С. С., които са имали преки и непосредствени наблюдения. От тях безпротиворечиво установява факта на претърпени негативни изживявания, стрес, страдание, предизвикани от отменените като незаконосъобразни актове на ответника. Именно те представляват неимуществени вреди, подлежащи на обезщетяване по реда на чл. 1 от ЗОДОВ, тъй като само за тях е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и тези вреди. В тази връзка настоящият състав взема предвид и това, че вредите са претърпени от ищцата в момент, в който вече е изградил своето име ти авторитет в професионален план, както и че от момента на образуване на дисциплинарните производства до отмяната на постановените по тях административни актове, с които на ищеца са наложени наказания е изминал един сравнително дълъг период, който е дал своите негативни последици спрямо С. К.. Поради това съдът приема, че исковата претенция за неимуществени вреди, следва да бъде уважена до размер на 20000 /двадесет хиляди/ лева, ведно със законната лихва от деня на увреждането, до дата предявяване на иска, а в останалата част отхвърлена като неоснователна.

По разноските :

При този изход на спора и на основание, чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца сумата от 1298,80лв за оказана безплатна прана помощ, определена съобразно уважената част от исковата молба, своевременно поискана до приключване на устните състезания.

На основание, чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 10 лв. за внесена държавна такса.

С оглед изхода на делото и на основание, във вр. с чл. 9а, ал. 2, предл.

първо от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Административен съд София-град направените разноски за възнаграждения за вещи лица по назначените съдебно счетоводна и съдебно-медицински експертизи в общ размер на 1938 /хиляда деветстотин тридесет и осем/ лева.

С оглед изхода на делото и с оглед разпоредбата на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, действаща към момента на предявяване на исковата молба, ищецът следва да бъде осъден заплати на ответника сторените по делото разноски спрямо отхвърлителната част от иска, определено по реда на чл.78, ал.8 /Изм. – ДВ, бр. 8 от 2017 г./ от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения, настоящият състав на Административен съд София град,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на С. К. К., с ЕГН [ЕГН] сумата от 4 290.27 лева, ведно със законната лихва за забава от датата на отмяна на акта – 25.01.2018г. до 17.02.2020 г. в общ размер на 928.58 лева, представляваща обезщетение за неполучена разлика между brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „Административен ръководител на Специализирана прокуратура“ и brutния размер на трудовото възнаграждение за длъжността „прокурор в Специализирана прокуратура“.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет, да заплати на С. К. К., с ЕГН [ЕГН] сумата от 407.40лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт – Решение по т. 2 от протокол № 15 от заседанието на ПК на В., проведено на 05.10.2016 г, с което на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "намаляване на основното трудово възнаграждение с 15% за срок от една година", ведно със законната лихва считано от 15.06.2018г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет, да заплати на С. К. К., с ЕГН [ЕГН] сумата от 20000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт - решение по т. 2.3. от протокол № 18 от заседанието на Прокурорската колегия на В. /ПК на В./, проведено на 26.10.2016г., с което на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ като ОТХВЪРЛЯ същия иск в останалата част до пълния предявен размер като неоснователен

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на С. К. К., с ЕГН [ЕГН], предявена за сумата от 28 657 лева, със законна лихва в общ размер на 8 016.66 лева., представляваща обезщетение за неполучено трудовото възнаграждение за период от 10 месеца, както и иска за присъждане на лихва като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на С. К. К., с ЕГН [ЕГН], предявена за сумата от 7911.45лв, представляваща обезщетение за неползван годишен отпуск за

2017г. за 44 дни, както и претендираната лихва като неоснователни.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на С. К. К., с ЕГН [ЕГН] сумата от 10лв. държавна такса.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на адвокат З. П. К., с ЕГН [ЕГН] от Адвокатска колегия [населено място], сумата от 1298,80лв за оказана безплатна прана помощ, определена съобразно уважената част от исковата молба.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на Административен съд София - град сумата от 1938 лева, представляващи възнаграждения за вещи лица, внесени от бюджетните средства на съда.

ОСЪЖДА С. К. К., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Висшия съдебен съвет сумата от 100лв. разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ :